

Sygn. akt III KK 301/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Tomasz Grzegorzczak
SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Anna Korzeniecka-Plewka

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Małgorzaty Wilkosz - Śliwy
w sprawie **J. M.**

ukaranej z art. 119 § 1 k.w. w zw. z art. 119 § 2 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 15 stycznia 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść ukaranej
od wyrok nakazowego Sądu Rejonowego w P.

z dnia 21 maja 2014 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok nakazowy i sprawę przekazuje do
ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w P.**

UZASADNIENIE

J. M. została obwiniona o to, że w dniu 30 marca 2014 r. około godziny 11.40 w sklepie „R.” usiłowała dokonać kradzieży płaszcza o wartości 249,99 zł na szkodę wymienionego sklepu, to jest o wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. We wniosku o ukaranie postulowano, na podstawie art. 58 § 1 i 2 k.p.w., ukaranie obwinionej uzgodnioną z nią karą grzywny w wysokości 300 zł, bez przeprowadzania rozprawy.

Przewodniczący Wydziału Karnego Sądu Rejonowego w P. zarządzeniem z dnia 6 maja 2014 r. wszczął postępowanie przeciwko J. M. i skierował sprawę do rozpoznania na posiedzeniu.

Sąd Rejonowy w P. wyrokiem nakazowym z dnia 21 maja 2014 r.:

- I. J. M. uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu wyczerpującego dyspozycję art. 119 §1 k.w. w zw. z art. 119 § 2 k.w. i za to na podstawie art. 119 §1 k.w. wymierzył jej karę „300 (dwustu)” złotych grzywny;
- II. na podstawie art. 30 § 1 k.w. orzekł przepadek dowodu rzeczowego w postaci szczypiec;
- III. zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 zł opłaty i 50 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania.

Wyrok ten nie został zaskarżony i uprawomocnił się z dniem 12 czerwca 2014 r.

Prokurator Generalny w sierpniu 2014 r. wniósł kasację od powyższego wyroku, na podstawie art. 110 § 1 k.p.w. zaskarżając go w całości na niekorzyść ukaranej. Zarzucił rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, a to art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w., polegające na orzeczeniu za popełnione wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. kary grzywny w sposób uniemożliwiający wykonanie wyroku, co stanowi bezwzględny przyczynę uchylenia orzeczenia, przewidzianą w art. 104 § 1 pkt 5 k.p.w.

Wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w P. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna. Wobec zredagowania wyroku w taki sposób, że rozstrzygnięcie o karze zawiera wskazanie, iż ukaranej zostaje wymierzona kara „300 (dwustu)” złotych grzywny, nie można stwierdzić, w jakiej wysokości kara grzywny została rzeczywiście wymierzona: 300, czy też 200 złotych. Trafnie skarżący podniósł, że taki sposób określenia kary nie tylko godzi we wskazany w art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w. obowiązek zredagowania wyroku w sposób zrozumiały i jednoznaczny, ale także powoduje jego wewnętrzną sprzeczność, uniemożliwiając wykonanie. Zapewne, wspomniany sposób zredagowania wyroku jest skutkiem nieuwagi sędziego, który go sporządził,

trzeba jednak zgodzić się z autorem kasacji, że sprzeczność ta nie może być rozpatrywana w kategoriach oczywistej omyłki pisarskiej, możliwej do skorygowania w trybie art. 105 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 k.p.w., bowiem dotyczy merytorycznej treści wyroku – orzeczenia o karze, a w tym zakresie tak istotnej jego części, jak wysokość wymierzonej grzywny.

Sprzeczność w treści orzeczenia, uniemożliwiająca jego wykonanie, stanowi bezwzględną przyczynę jego uchylenia, wskazaną w art. 104 § 1 pkt. 5 k.p.w., zatem, wobec dotrzymania przez skarżącego terminu określonego w art. 110 § 2 k.p.w., należało postąpić zgodnie z wnioskiem kasacji, tj. uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu w P. do ponownego rozpoznania.

Sąd *meriti* powinien przy tym dostrzec, że skoro wniosek o ukaranie zawiera zarazem wniosek o skazanie obwinionej bez przeprowadzenia rozprawy, należy procedować zgodnie z art. 60 § 1 pkt 1 oraz § 2 k.p.w., nadto zgodnie z art. 63 k.p.w., a nie w oparciu o art. 60 § 1 pkt 7 k.p.w., który odrębnie zakłada kierowanie sprawy do postępowania nakazowego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.